

Sygn. akt I Ca 168/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

| | |
|-----------------|---------------------|
| Przewodnicząca: | Wiesława Kozikowska |
| Protokolant: | Monika Zuzga |

po rozpoznaniu w dniu 07.06.2018 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w B.

przeciwko K. B.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Łomży

z dnia 8 lutego 2018 r. sygn. akt I C 1727/17

apelację oddała.

Sygn. akt I Ca 168/18

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w B. wystąpił z pozwem przeciwko K. B. domagając się zapłaty kwoty 6773,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4.10.2017 r. do dnia zapłaty. Powód wskazywał, iż pozwany zobowiązał się poprzez podpisanie weksla z dnia 13.03.2012 r. do zapłaty w dniu 3.10.2017 r. kwoty wskazanej w wekslu w wysokości 7049,16 zł. Pozwany dokonał wpłat na kwotę 276 zł. Powód wezwał pozwanego do wykupu weksla w dniu 3.09.2017 r., a pozwany nie uiścił tej kwoty - odmówił dobrowolnego uregulowania roszczenia.

Pozwany nie stawiał się na wyznaczone posiedzenia sądowe oraz nie zajął stanowiska w sprawie.

Wyrokiem zaocznym z 8 lutego 2018 roku, sygn. akt I C 1727/17 Sąd Rejonowy w Łomży I Wydział Cywilny powództwo oddalił.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Powód (...) Sp. z o.o. udzielił pozwanemu K. B. pożyczki pieniężnej na podstawie umowy z dnia 13.03.2012 r. Pozwany zobowiązany był do ratalnej spłaty kwoty udzielonej pożyczki.

Z kolei pożyczkodawca w okresie od września 2014 roku do marca 2015 roku przeszedł restrukturyzację. Ostatecznie wierzytelność dochodzona pozwem przeszła na rzecz (...) S.A. w B..

W związku z zaprzestaniem regulowania rat pożyczki przez pozwanego powód w dniu 3.09.2017 r. sporządził pismo dotyczące wypowiedzenia umowy pożyczki z zachowaniem 30-dniowego terminu. Powód w treści pisma informował o wystawieniu weksla in blanco na podstawie postanowień umowy opiewającego na kwotę 7049,16 zł. Powód wskazał, że w skład powyższej sumy pieniężnej wchodzi kwota niespłaconej pożyczki w wysokości 5867 zł, kwota kosztów windykacji 1173 zł oraz odsetki ustawowe 8,76 zł.

Dnia 3.10.2017 r. został wypełniony weksel „nie na zlecenie” podpisany przez K. B.. Jako kwotę do zapłaty wskazano sumę 7049,16 zł płatną na rzecz powoda w B. do dnia 3.10.2017 r..

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy wskazał, że mimo, iż w przypadku wydania wyroku zaocznego przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych z pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przez rozprawą, to sąd ma możliwość odstąpienia od powyższej reguły w sytuacji, gdy budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia przepisów prawa zgodnie z dyspozycją art. 339 § 2 k.p.c.

Sąd I instancji powziął natomiast wątpliwości, co do kwoty dochodzonej przez powoda pozwem. Sąd, co prawda uznał za dostatecznie udowodniony fakt dotyczący udzielenia pożyczki przez powoda pozwanemu, jednak zastrzeżenia Sądu budziła kwota owej pożyczki dochodzona obecnie wraz z innymi kosztami, wynikającymi z umowy przez (...) szczegółowo wymienionymi w wypowiedzeniu. W związku z bierną postawą pozwanego, nie zajmującego stanowiska w sprawie, Sąd Rejonowy uznał za przyznany fakt zaciągnięcia pożyczki oraz brak jej spłaty, skutkujący wypowiedzeniem umowy, zgodnie z art. 230 kpc w zw. z art. 229 kpc w zw. z art. 233 § 1 kpc.

Sąd I instancji stanął na stanowisku, że zobowiązanie wynikające z weksla in blanco powinno mieć oparcie w podstawowym źródle powstania zobowiązania – umowie i z tych względów powinno być ono weryfikowane w procesie sądowym. Wprawdzie zobowiązanie z weksla in blanco jest zobowiązaniem abstrakcyjnym i wystarczającą przesłanką do inicjowania postępowania jest legitymowanie się wekslem, to jednak wedle Sądu brak przedłożenia do sprawy z weksla w sporze sądowym umowy wraz z deklaracją wekslową stanowi rażące pokrzywdzenie drugiej strony umowy i uniemożliwia jej podjęcie skutecznej obrony.

W przedmiotowej sprawie, zdaniem Sądu Rejonowego, w związku z zapisami w wypowiedzeniu umowy odwołującymi się do zapisów umowy i deklaracji wekslowej, zasadnym było przedłożenie tych dokumentów przez powoda. Ciężar dowodu spoczywał na stronie powodowej. Jednakże strona powodowa nie przedłożyła ani umowy ani deklaracji wekslowej. Z powyższych względów niemożliwe było zweryfikowanie przez sąd I instancji prawidłowości wystawienia i wypełnienia weksla. Sąd podkreślił, że deklaracja czy porozumienie wekslowe powinny jasno precyzować szczegóły dotyczące możliwości wystawienia i wypełnienia weksla, by strona zaciągająca zobowiązanie miał przejrzystość sytuacji oraz świadomość swej odpowiedzialności.

Sąd Rejonowy wskazał, że porozumienie wekslowe jest umową (dwustronną czynnością prawną) zawartą między wystawcą weksla a remitentem, która towarzyszy wręczeniu weksla in blanco. Na jej podstawie dochodzi do powstania zobowiązania z weksla in blanco. Skutkiem zawarcia porozumienia i wydania weksla in blanco jest stworzenie po stronie wierzyciela uprawnienia do wypełnienia weksla zgodnie z warunkami określonymi w porozumieniu, po stronie wystawcy zaś powstaje obowiązek zapłaty sumy wekslowej na podstawie uzupełnionego dokumentu weksla. Sąd podkreślił, że powszechny w orzecznictwie, a także piśmiennictwie, jest pogląd, iż porozumienie podlega regułom interpretacyjnym oświadczeń woli zgodnie z art. 65 Kodeksu cywilnego. W zakresie elementów nieobjętych porozumieniem, uzupełniając weksel in blanco jego posiadacz dokonuje tego na zasadzie swobodnego uznania.

Jednakże przyznanie mu swobody w tym zakresie nie oznacza całkowitej dowolności. Ograniczenia w tej kwestii są formułowane przez przepisy prawa wekslowego, zasady współżycia społecznego oraz dobre obyczaje (art. 56 k.c.).

Pod pojęciem wypełnienia weksla z naruszeniem porozumienia rozumieć należy uprawniające dłużnika do podniesienia zarzutów zachowanie remitenta, który wypełnił weksel in blanco niezgodnie z porozumieniem, sprzeciwiając się tym samym oświadczonej w sposób wyraźny woli dłużnika. Innymi słowy jest to każdy stan faktyczny, w którym uzupełnienie dokumentu weksla in blanco narusza umowę towarzyszącą jego wydaniu. Obejmuje to zatem następujące sytuacje: 1) gdy brak jest podstaw do uzupełnienia weksla, tzn. weksel został uzupełniony mimo tego, iż nie ziścił się warunek lub jeszcze nie nadszedł termin od którego strony uzależniły dokonanie tej czynności, 2) gdy weksel został uzupełniony po wygaśnięciu wierzytelności dla zabezpieczenia której był wystawiony, 3) gdy osoba nieuprawniona uzupełniła weksel, 4) gdy weksel został uzupełniony w sposób odmienny, niż to zostało uzgodnione w porozumieniu.

Sąd Rejonowy wskazał, że brak podstaw do uzupełnienia weksla powoduje, iż zobowiązanie wekslowe w ogóle nie powstaje, ponieważ nie ziścił się jeszcze warunek, czy też nie nadszedł jeszcze termin, który – zgodnie z wolą stron – rodził uprawnienie do wypełnienia weksla. Wygaśnięcie wierzytelności zabezpieczonej powoduje, iż odpada podstawa wystawienia weksla. Poza tym, zobowiązanie wekslowe ma charakter akcesoryjny w stosunku do wierzytelności nim zabezpieczonej, a zatem z chwilą wygaśnięcia wierzytelności zabezpieczonej wierzyciel traci uprawnienie do uzupełnienia weksla in blanco. W przypadku, gdy weksel zostanie wypełniony przez osobę do tego nieuprawnioną, zobowiązanie wekslowe nie powstaje.

W sytuacji istnienia podstaw do uzupełnienia weksla i uczynienia tego przez osobę uprawnioną, jednakże w sposób niezgodny z porozumieniem, w orzecznictwie prezentowane były odmiennie poglądy co do skutków prawnych. Zgodnie ze stanowiskiem bardziej rygorystycznym, w sytuacji wypełnienia weksla in blanco przez jego posiadacza w sposób niezgodny z porozumieniem – na niekorzyść dłużnika – takie zobowiązanie wekslowe w ogóle nie powstaje. Drugi, mniej rygorystyczny pogląd, stanowi, iż w wyniku uzupełnienia weksla in blanco niezgodnie z upoważnieniem zawartym w porozumieniu, dłużnik wekslowy odpowiada za zobowiązanie jedynie w granicach określonych w porozumieniu. Za tym stanowiskiem przemawia cel, dla jakiego weksel in blanco został wystawiony. Spełniać ma on wszakże funkcję zabezpieczającą, a zatem należy utrzymać zobowiązanie wekslowe w granicach zawartego wcześniej porozumienia, gdyż odmiennie założenie ograniczyłoby znaczenie praktyczne tego instrumentu.

W oparciu o powyższe Sąd Rejonowy, uznał, iż zobowiązanie wekslowe powstaje dopiero po uzupełnieniu weksla in blanco zgodnie z porozumieniem wekslowym. Wskazał, że zgodnie z dominującym w orzecznictwie i doktrynie poglądem weksel in blanco nie jest jeszcze wekslem, albowiem może być wypełniony niezgodnie z umową (orzeczenie SN z dnia 17 stycznia 1933 r. III 1 Rw. 2582/32). Zobowiązanie wynikające z weksla in blanco jest zobowiązaniem warunkowym, które wywoła skutek prawny z mocą wsteczną, gdy weksel zostanie wypełniony zgodnie z przepisami prawa. Weksel in blanco powinien być wypełniony zgodnie z porozumieniem zawartym między osobą podpisaną na wekslu a pierwszym jego nabywcą. Wypełnienie jest zgodne z porozumieniem, jeśli dokona go osoba uprawniona i jeżeli treść weksla odpowiada umowie zawartej między podpisanym na wekslu z osobą, której weksel wręczono. Upoważnienie do wypełnienia weksla może zostać udzielone w sposób wyraźny lub dorozumiany. Sąd Rejonowy powołał się przy tym na wyrok SN z 1.12.2010 r., w którym stwierdzono, że porozumienie wekslowe może być osiągnięte również w sposób dorozumiany, „zaś jego wykładnia odbywa się na ogólnych zasadach art. 65 k.c.”. Dla przyjęcia ważności zobowiązania wekslowego z weksla in blanco trzeba przyjąć obowiązek istnienia ważnego porozumienia wekslowego. Musi ono istnieć zawsze, choćby w formie dorozumianej. Sądzić należy, że formą takiego porozumienia jest także sytuacja, gdy dłużnik wydaje podpisany przez siebie weksel bez żadnych wskazówek co do jego wypełnienia, ufając w pełni uczciwości wierzyciela i bez zastrzeżeń zgadzając się na każdą treść weksla.

Sąd Rejonowy, podzielając zapatrywania zawarte w wyroku z 16 czerwca 2010 r. w sprawie o sygn. I CSK 481/09, stwierdził, że porozumienie wekslowe, w którym najistotniejszy element zobowiązania jakim jest suma wekslowa pozostawiony zupełnej swobodzie lub dowolności wierzyciela należałoby traktować jako naruszające art. 353¹ kc ze skutkiem z art. 58 § 2 kc (wyrok Sądu Najwyższego z 24 listopada 2010 r. II CSK 296/10). Porozumienie wekslowe jest

umową pomiędzy podpisującym, a odbiorcą w przedmiocie wydania weksla niezupełnego, zawierająca zobowiązanie podpisującego i uprawnienie odbiorcy nie tylko do wypełnienia weksla, ale jednocześnie do sposobu wypełnienia weksla. Zobowiązanie to i odpowiadająca mu wierzycelność powstają więc dopiero po uzupełnieniu weksla in blanco, zgodnie z udzielonym porozumieniem (uchwała SN z 29 czerwca 1995 r. III CZP 66/95). To porozumienie, będące umową, musi mieć chociażby minimalną treść, a więc musi obejmować nie tylko upoważnienie do wypełnienia weksla, ale i wskazanie co do sposobu jego wypełnienia. Nie można akceptować sytuacji, w której jeden z najistotniejszych elementów zobowiązania, jakim jest suma wekslowa, w żaden sposób nie zostałaby określona, czyli pozostawiona byłaby zupełnej swobodzie czy też dowolności wierzyciela. Takie porozumienie należałoby traktować jako naruszające art. 353¹ kc, które skutkuje nieważnością porozumienia (art. 58 § 1 kc). To zaś oznaczałoby brak porozumienia – w konsekwencji nie powstałoby zobowiązanie wekslowe o treści wyrażonej w wekslu (por. wyrok SN z 16 września 2004 r. IV CK 712/03).

Dowodem zawarcia porozumienia wekslowego jest zazwyczaj tzw. deklaracja wekslowa. Deklaracja nie jest warunkiem ważności weksla in blanco i nie należy jej utożsamiać z porozumieniem wekslowym. Jednak jest ona dokumentem stwierdzającym zawarcie takiego porozumienia i nie musi w całości oddawać jego treści. Deklaracja może mieć formę umowy, ale w praktyce wekslowej ma zwykle charakter jednostronny, a często poza dłużnikiem wekslowym podpisują ją i inni dłużnicy wekslowi, np. awaliści. Sporządzenie deklaracji wekslowej i dołączenie jej do weksla in blanco znakomicie ułatwia sytuację dowodową w przypadku zarzutu nieprawidłowego wypełnienia weksla, ale także ułatwia realizację uprawnień z weksla. Z istoty weksla in blanco wynika zaś, że weksel taki musi być wypełniony zgodnie z porozumieniem wekslowym. Do oceny zakresu uprawnień wierzyciela wekslowego z oddanego mu blankietu wekslowego w całości niewypełnionego nie jest miarodajna okoliczność, jak sobie wystawca weksla swe zobowiązanie przedstawia, lecz wola stron, wyrażona przy oddawaniu weksla, co do jego wypełnienia (orzeczenie SN z 27.12.1928 r., Rw 2463/28).

W przedmiotowej sprawie powód nie przedstawił umowy i deklaracji wekslowej, mimo, że wypowiedzenie powołuje się na te oba dokumenty.

W związku z powyższym, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, Sąd Rejonowy potraktował nieprzedłożenie tych dokumentów jako nie udowodnienie roszczenia. Wykazanie prawidłowości wystawienia weksla, w szczególności w oparciu o deklarację wekslową było obowiązkiem powoda, wywodzącego z tego faktu określone skutki prawne, zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. W sprawie brak było zatem podstaw do uznania, iż weksel został wystawiony prawidłowo, albowiem niemożliwe było dokonanie oceny przez Sąd Rejonowy prawidłowości wypełnienia weksla.

Dlatego też, Sąd I instancji powództwo oddalił.

Powód zaskarżył powyższy wyrok Sądu Rejonowego w całości i zarzucił:

1. Obrazę prawa materialnego tj.:

- art 10 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe w zw. z art. 48 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe i art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, iż ciężar dowodu w niniejszej sprawie spoczywał na stronie powodowej w sytuacji, gdy powództwo zostało oparte na podstawie weksla in blanco, a tym samym sprawa niniejsza nosiła charakter sprawy wekslowej powodując, iż obowiązek udowodnienia wad wypełnionego weksla, niezgodności z deklaracją wekslową czy też nieistnienia zobowiązania, bądź wykazania, iż zobowiązanie to nie opiewa na kwotę wskazaną w treści weksla zgodnie z zawartym przez strony porozumieniem obarcza stronę pozwaną a nie powodową,

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na rozstrzygnięcie tj.:

- przepisu art. 232 k.p.c. poprzez działanie przez Sąd Orzekający za stronę pozwaną w sytuacji, gdy z treści tego przepisu wynika, iż w pierwszej kolejności to strona dowodzi swoich twierdzeń, a dopiero po wyczerpaniu środków

dowodowych Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę co nie oznacza, iż procedujący może przeprowadzić całe postępowanie dowodowe za jedną ze stron,

- art. 3 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 187 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. polegające na przyjęciu, że strona powodowa miała obowiązek przedstawienia już w pozwie faktów i dowodów mających znaczenie dla ewentualnych przyszłych zarzutów, które w sprawie mogła podnieść strona przeciwna, w szczególności mających znaczenie dla oceny ewentualnego zarzutu pozwanego nieistnienia bądź zawyżenia wiarygodności, w sytuacji, gdy to strona pozwana była zobowiązana do przedstawienia dowodów w tym zakresie;

- art. 3 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. oraz art. 101 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe poprzez nieuwzględnienie powództwa w wypadku, gdy powód oparł swoje roszczenie na przedstawionym do zapłaty, prawidłowo wypełnionym i ważnym dokumencie wekslowym, a pozwany nie złożył skutecznych wniosków dowodowych przeciwko żądaniu pozwu, a tym samym nie wykazał, że żądanie pozwu jest niezasadne.

Stawiając powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy w zaskarżonym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi I instancji w innym składzie. Ponadto, wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Wskazać należy, że mimo beczynności pozwanego Sąd ma obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń pozwu, w szczególności jeżeli jedna ze stron procesu jest podmiotem zajmującym się profesjonalnym obrotem gospodarczym, druga zaś występuje w roli konsumenta. Tego typu sytuacja zaistniała w rozpoznawanej sprawie. Zastosowanie innej interpretacji art. 339 § 2 k.p.c. prowadziłoby do wniosku, że w sytuacji beczynności strony pozwanej obligatoryjnie musi zostać wydany wyrok zaoczny uwzględniający powództwo, co jest oczywiście założeniem błędnym. Zgodnie z tym przepisem fakty przyznane w procesie nie wymagają dowodu tylko wtedy, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Powstanie zatem wątpliwości, o których mowa w § 2 art. 339 k.p.c. nie wyłącza zaoczności, lecz prowadzi do konieczności przeprowadzenia przez sąd postępowania dowodowego (por. I CKU 34/98 - wyrok SN - Izba Cywilna z dnia 08-05-1998). W świetle powyższego, za całkowicie chybione należało uznać zarzuty naruszenia przepisów postępowania art. 233 § 1 k.p.c., art. 232 k.p.c., a także art. 3 k.p.c. i art. 187 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.. Brak aktywności pozwanego występującego w sporze jako konsument nie stał zatem na przeszkodzie podjęciu przez Sąd Rejonowy czynności zmierzających do zbadania prawidłowości wypełnienia weksla.

Zwrócić należy uwagę, że zobowiązanie, na które powoływała się strona powodowa wynikało z weksla in blanco mającego charakter gwarancyjny, zabezpieczający wiarygodność wynikającą ze stosunku podstawowego tj. z zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki. Wskazuje na to treść wypowiedzenia umowy pożyczki z 3 września 2017 roku (k. 10). Weksel ten został zatem wręczony na zabezpieczenie wiarygodności związanej z umową pożyczki, do której zastosowanie powinny mieć przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1528). W stosunkach między pożyczkodawcą a pożyczkobiorcą będącym konsumentem istnieje szereg przepisów przewidujących ochronę konsumenta takich jak przepisy o odsetkach maksymalnych (359 k.c.), o klauzulach abuzywnych ((...) § 1 k.c. i nast.), karze umownej (483 § 1 k.c.) czy pozaodsetkowych kosztach kredytu (art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim). Skoro zobowiązanie wekslowe związane jest z łączącą strony umową pożyczki, której postanowienia podlegają kontroli w aspekcie przepisów przewidujących ochronę konsumenta to zdaniem Sądu Okręgowego, wobec nie przedstawienia przez powoda umowy pożyczki, która kreuje stosunek podstawowy, dla zabezpieczenia którego została wyrażona zgodna na wykorzystanie weksla in blanco oraz deklaracji

wekslowej, Sąd Rejonowy uprawniony był z urzędu do uznania, że strona powodowa nie sprostала ciężącemu na niej obowiązkowi wykazania zasadności zgłoszonego roszczenia. Nie było bowiem możliwe zbadanie łączącego strony stosunku kauzalnego. W realiach sprawy dochodzenie należności z weksła w oparciu o sam weksel, bez zbadania deklaracji wekslowej i umowy źródłowej stałoby w sprzeczności z celem istnienia wszelkich przepisów przewidujących ochronę konsumentów.

Wobec powyższego bezzasadny był zarzut obrazy art. 10 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe w zw. z art. 48 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe i art. 6 k.c. W realiach sprawy Sąd Rejonowy był uprawniony do przeniesienia sporu z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. W szczególności, że powód na okoliczność prawidłowego wypełnienia weksła przedłożył wypowiedzenie umowy pożyczki, z którego wynika, że wszystkie istotne kwestie związane z wypełnieniem weksła zostały określone z powołaniem się na umowę źródłową i deklarację wekslową. Umowa pożyczki w sprawie była więc nie tylko źródłem łączącego strony stosunku kauzalnego, ale także integralną częścią porozumienia wekslowego (umowy stron), którego zawarcie towarzyszyło wręczeniu przez pozwanego weksła in blanco. W takiej sytuacji w sprawie decydujące znaczenie należało przypisać treści stosunku podstawowego, który powinien rozstrzygać o tym, czy i w jakim zakresie istnieje po stronie dłużnika zobowiązanie wekslowe, zaciągnięte wobec wierzyciela w celu zabezpieczenia wierzytelności cywilnej. Powiązanie przez strony upoważnienia do uzupełnienia weksła in blanco z istnieniem i treścią zobowiązania podlegającego zabezpieczeniu (stosunku podstawowego względem roszczenia wekslowego) powoduje, że wekslobiorca w zasadzie nie może na podstawie prawa wekslowego uzyskać wobec wystawców weksła własnego więcej praw niż mu przysługuje w ramach stosunku, z którego wynika podlegająca zabezpieczeniu wierzytelność, czyli w ramach tzw. stosunku podstawowego (por. uchwała połączonych I.: Izby Cywilnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1972 r. III PZP 17/70 OSNCP 1973/5 poz. 72 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r. I CSK 641/2009 OSNC 2011/B poz. 35).

Powód nie przedłożył umowy na okoliczność ustalenia treści stosunku podstawowego, a także deklaracji wekslowej, pomimo, że obciąża go ciężar dowodu twierdzeń, z których wywodzi roszczenie. W związku z tym w sprawie nie było jakichkolwiek danych co do wysokości, na jaką mógł być wypełniony weksel in blanco, sposobu wyliczenia odsetek oraz danych pozwalających na ustalenie, czy ziściła się którakolwiek z przesłanek do jego wypełnienia. Wobec powyższego niezasadny był zarzut naruszenia art. 3 k.p.c., art. 227 k.p.c., 232 k.p.c., 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. oraz art. 101 ustawy z dnia 18 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe poprzez nieuwzględnienie powództwa w przypadku, gdy powód oparł swoje roszczenie na przedstawionym do zapłaty, prawidłowo wypełnionym i ważnym dokumencie wekslowym. W sprawie okoliczności te nie zostały wykazane. Sąd Rejonowy trafnie uznał, że powód nie wykazał, aby ziściły się przesłanki do wypełnienia weksła, zaś brak podstaw do uzupełnienia weksła powodował, iż należało uznać że zobowiązanie wekslowe w ogóle nie powstało.

Reasumując powód nie wykazał, że zobowiązanie z tytułu umowy pożyczki, na którą się powołuje nie zostało wykonane w sposób wynikający z deklaracji wekslowej co było przesłanką do wypełnienia weksła, a zatem powód nie wykazał, że powstało przysługujące mu względem pozwanego zobowiązanie wekslowe.

Dlatego Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.